

Het Banjo-Orkest in Zwitserland

Van 30 juli tot 10 augustus. Tweeënveertig muzikanten, Kookmoeders Mevrouw Moerkerke en Juffrouwen Lieve en Trui Maertens, Chauffeur en foerier, e Heer Antoon Moerkerke. Organisatie en relations E.H. R. Gheeraert.

Verblijf te Nax, in de Valais, in henen van de Jeugdkampen Zwitserland. De Heer O. Bauwens had vooraf een fijne orkestreis gepland, Op twee dagen na, zonnig weder. Concerten te : St.-Luc :

eerste optreden, brandende zon, zeer geestdriftig publiek, uitstekend onthaal. Les Haudères : het orkest, gesplitst in twee formaties speelt in twee hotels wegens regenweder. Verbier: op het terras van de zwemkom, gevat in de Alpen. Saas-Fee, op het Marktplaats voor de moderne kerk, Martigny, bij zachte zomeravondtemperatuur en uitbundige luisteraars. Nax, na de Hoogmis. Sion : concert van twee uur in de hoofdstad van de Valais - Te Montana : in het parkhof van het Sana, en 's avonds in de Palais de Glace ; te Vissoie, in rustiek kader, doch onderbroken wegens regen . . enz.

Het is een onvergetelijke reis geworden. Wat heeft het meest indruk gemaakt. . . moeilijk te zeggen !

Was het dit samen repeteren in de bergstudio en het musiceren voor mensen die maar steeds aandrongen op nieuwe extra-nummers ? De oprechte bewondering van de luisteraars na het optreden ? De stemmige lunch, zoals te Sion, Martigny, Verbier? ...

Was het de grote bergtocht naar de afgelegen « Cabane », het verhaal van de kaashutman, de sneeuwvelden op de Montnoble ? Kenden niet 21 dapperen het kijkgenot van het toverachtige berglandschap als beloning voor een doorgehouden beklimming ? Het harde, sportieve bergleven doet vrij ademen en ruimt kunstmatige behoeften van een comfortcultuur als ballast op.

Was het de gediensstige Heer Melly, de Zwitserse chauffeur, die elke dag fris en blijmoedig paraat stond om ons over de meest steile passen (St.-Martin, Verbier ...) veilig heen te rijden, en ons eens zwetend op een heerlijke « raclette » verraste ? - Was het de ijver van de toegewijde kookmoeders in hun bescheiden heemkeuken ? ...

Of het ontroerend optreden in de parkhof van het Sana te Montana, waar ons hartverkwikkend concert wellicht aan vertwijfelde zieken Gods aandacht voor hen kwam openbaren ?

Was het de blinde pianist in de Weinstube te Evolène, de man die zelf nooit de bergen, noch de ogen van zijn eigen zonen had gezien, maar die, over eigen leed heen, teervoelend de toeristen op zijn fijnste melodiën wist te vergasten ?

Was het de heldere stem van Wilfried die met « pays de mes rêves d'enfant » diep in jou iets deed meetrillen als een heimwee om wat verloren was ?

Was het de laatste zondagwandeling, tussen de sparren op die flankwegel, toen een vriendelijke dame bij een wegsplitsing ons « Le chemin le plus romantique » aanpreef, en het een enig schouw-

spel werd van wolken, bergen en zonnestralen ? Was het die stille kameraad die ons de golflengte deed vinden van de ongrijpbare schoonheid ? ...

Was het tijdens de aardappeljas het vrijmoedig woord van iemand in wie ik plots een echte vriend kon ontdekken ? Greep het me aan toen die « oppervlakkige » jongen zijn eigen identiteit onthulde langs zijn zorg om tijdens de voorbije vakantieweken het goede bij anderen te activeren ? . . .

Was het dit donkerharig bergmeisje dat uit de morgentoppen met haar Edelweiss neerhuppelde, om deze schuchter aan de toerist voor te houden . . . en zo de kans zag om in een arm gezin een onverwachte stuiver bij te brengen ?

Ja, wat was het! .

Prachtige reis, puik programma, jeugdige verschijning, foutloze uitvoering (« magnificent » zei de Londenaar te Martigny). En toch ligt het geheim van het meeslepend orkest niet alleen daar. Het steekt ook in het gemoed van ieder muzikant afzonderlijk. Men mag zijn kinderhart niet verliezen, - son coeur d'enfant, avec sa part de silence et sa part de souffrance - . . . Iemand zei : kunst is de uiting van schone en diepmenselijke ervaring, van een bekommernis om het lot van de mens, Zo heeft de jeugdige muzikant van het Banjo-orkest, én door eigen musiceren én door die reizen naar vreemde landen een bevoorrechte kans tot rijke gemoedsontwikkeling. Iemand die kan attent zijn op de ene roos langs de weg, iemand die de onuitgesproken nood raadt op het gezicht van de Emmausganger naast hem, iemand die kan meetrillen met wat er leeft aan hoop en weerstand in een ander hart. Iemand die verrukt om elke nieuwe morgen, « ja » zegt op de dag die Hij aanbiedt ... Dat die houding een flinke dosis onthechting bevat is zonder twijfel.

Maar onthechting uit liefde geboren brengt de ware ontspanning : ze maakt vrij ! En vrije mensen zijn blijde mensen.

Om dit alles zal de toeschouwer in Sion wel kunnen gelijk hebben : « ... mais, ce sont de beaux garçons ! ... »

A. Bouckaert, dirigent.